

2. Chi, M., N. De Leeuw, M. Chiu, and C. LaVancher. Eliciting self-explanations improves understanding. *Cognitive Science* 18: 1994. 439–77.
3. Snider, A., and M. Schnurer. *Many sides: Debate across the curriculum*. New York: International Debate Education Association. 2002.
4. Brosnahan, L. *Russian and English Nonverbal Communication [Text]* / L. Brosnahan. – M.: Bilingua, 1998. –119 p.
5. Fairclough, N. *language and Power [Text]* / N. Fairclough. – London: Longman, 1989. – 226 p.
6. Griffin, Em. *A First Look at Communication Theory [Text]* / Em. Griffin. – New York: McGraw-Hill Companies, Inc: 1997. – 257 p.
7. Lucas, S. *The Art of Public Speaking* / S. Lucas. – NY, 2001. – 327 p.
8. Osborn, M. *Public Speaking [Text]* / Michael Osborn, Suzanne Osborn. – Moughton Mifflin Company: 2000. – 512 p.
9. Webb, R. *Ekphrasis, Imagination and Persuasion in Ancient Rhetorical Theory and Practice [Text]* / R. Webb. – Ashgate Publishing, Ltd, 2009. – 238 p.
10. *Public Speaking in English: Presentations [Электронныйресурс]*. – Режимдоступа:<https://www.englishclub.com/esl-articles/199904.htm> (дата обращения: 15.04.2018)
11. Gina Iberri – Shea. *Using Public Speaking Tasks in English Language Teaching*. *EnglishTeachingForum*. Number 2, 2009. 18-36p.
12. *ESLTeaching Guide for Public Speaking. [Электронный ресурс]*. – Режим доступа: http://college.cengage.com/communication/resources/shared/downloads/esl_guide.pdf (дата обращения: 20.05.2018)

IRSTI 16.31.02

CONNOTATIONS AS AN OBJECT OF LINGUISTICS

Z. SULEYMENOVA

K. Zhubanov Aktobe Regional State University, Aktobe, Kazakhstan

Аңдатпа. Мақалада коннотация мәселесі қарастырылған. Коннотация – бұл мағынаның компоненті. Коннотативтік компонент шындықты бейнелейді, қарым-қатынастардың бейнеленуін, субъектінің шындық құбылыстарын бағалауды қамтиды. ол оқырманға әртүрлі типтегі ассоциацияны тудыратын-эмоциялық және т.б. коннотативті ассоциациялар контекстпен байланысты, оның көлемі тиісті ассоциациялардың типтілігіне немесе даралығына байланысты өзгеріп отырады. Коннотативті мәндердің контекстуалды коннотацияларының диапазоны шын мәнінде өте қатты мәтіндік анықтаудан өте еркін және тіпті бір мәнді емес қауымдастыққа

дейін созылады. Аннотация сөздің қосымша мазмұны ретінде қарастырылады. Коннотация-ерекше компонент, қосымша мағына, тілдік бірліктің мәніне сәйкес келеді. Коннотация сөздерді бағалау, эмоциялық және стилистикалық параметрлер бойынша сипаттайды және қасиеттері туралы білімді көрсетеді. Коннотация жасырын, имплициттік компонент ретінде қарастырады. Коннотация элем туралы мәліметтерді және сөз субъектісінің белгіленгенге қатысты мәліметтерді байланыстырады.

Түйін сөздер: коннотация, мағына, сөйлеу актісі, тіл, прагматика.

Аннотация. В статье рассматривается коннотативный компонент в значении слова. Под коннотацией в языкознании понимают эмоциональную, оценочную или стилистическую окраску языковой единицы. В более широком понимании, коннотация представляет собой любой компонент, который дополняет как денотативное, так и грамматическое содержание, придавая ей экспрессивную функцию на основе сведений, соотносимых с мировоззренческим культурно-историческим знанием говорящих на данном языке, с эмоциональным или ценностным отношением говорящего и обозначаемому, условиями речи, сферой смысла языковой единицы, выступающей во вторичной для нее функции наименования, дополняющий в речи ее объективное значение ассоциативно-образным представлением языковой деятельности. В более узком понимании, коннотация есть компонент значения, об обозначаемой реалии на основе осознания внутренней формы наименования.

Ключевые слова: коннотация, значение, речевой акт, язык, прагматика

Abstract. The article deals with the problem of connotation in the linguistics. Connotation is considered as a component of the meaning, meaning of a language unit that acts as a secondary function of the name for it, complementing its objective meaning in speech with an associative-imaginative representation of the designated reality based on awareness of the internal form of the name, i.e., signs correlated with the literal meaning of the word, which motivated the reinterpretation of this expression /34/. Thus, the connotative component reflects reality, contains a reflection of the relationship, the subject's assessment of the phenomena of reality.

Key words: connotation, meaning, speech act, language, pragmatics

Connotation is the emotional, evaluative, or stylistic coloring of a language unit. Connotation is any component that complements both denotative and grammatical content, giving it an expressive function based on information related to the worldview of cultural and historical knowledge of speakers of a given language, with the emotional relationship of the speaker to the designated, the conditions of speech, the sphere of language activity. Connotation is a component of the meaning, meaning of a language unit that acts as a secondary function of the name for it, complementing its objective meaning in speech with an associative-imaginative representation of the designated reality based on awareness of the internal form of the name, i.e., signs correlated with the literal meaning of the word, which motivated the reinterpretation of this expression /34/.

The main part. Thus, the connotative component reflects reality, contains a reflection of the relationship, the subject's assessment of the phenomena of reality. Kolshansky G. V. notes that connotation are "shades" which excite the reader's associations of various types – emotionally positive, emotionally negative, etc. Connotative associations are linked to the context, the volume of which varies depending on the typicality or individuality of the corresponding associations. The

range of contextual connotations of connotative meanings, in fact, extends from almost rigid textual definiteness to a very free and even ambiguous association [1].

I. A. Sternin presents connotation as an inhomogeneous phenomenon in which small components are distinguished. In a speech act, all components act in unity - within the realized meaning, all semes act in unity; in the system, individual semantic components are the basis of the opposition of units and thus demonstrate their separability and objectivity [2].

E. I. Shendels defines the term connotative as total, because it includes all the information that the form contains in addition to its denotative content [3]. Connotations of lexemes are objectified in a number of phenomena belonging to language or speech. The language expressions of connotations include figurative meanings, familiar comparisons, and meanings of phraseological units. I. M. Kobozeva refers speech phenomena to the number of objective manifestations of connotations and, which are usually not fixed by dictionaries, but are regularly reproduced in the process of generating and interpreting a statement with this lexeme[4]. The pragmatic function of a word can only be discussed when it is considered as part of a statement used in speech. Pragmatics - a discipline that studies the relations of signs to their interpreters. Pragmatics includes psychological, biological, and sociological phenomena observed in the functioning of signs. Interest in the person as the main interpreter of objects of the surrounding world and signs brings together pragmatics, semiotics and linguistic pragmatics. According to Ch. Morris, the interpreter of the sign is the mind, and the interpreter is a thought or concept. Ch. Morris distinguishes the semantics of a sign (the relationship between a person and an object), the subjective relationship to the object-emotional, expressive, stylistic, social shades, and the intralinguistic meaning (the relationship between a sign and other signs - the syntactics of the sign) [5].

H. Pearce also distinguishes: 1) semantics, which studies the meaning of signs; 2) syntactics which studies the rules of compatibility of signs; 3) pragmatics, which studies the use of signs by speaking individuals to achieve certain goals[6].

Generalized language signs are implemented on the basis of their systemic significance in the utterance, correlating each time with specific cases of a non-linguistic, objective situation. The main components in the semantic content of speech units are the speech intention, the correlation of the message with the moment of the speech act.

Identical in signs of language and signs of speech are the function of the name and denotative correlation, i.e. an indication of the designation and denoting the object, situation, event. Signification of units is reduced to the designation of specific single events, situations that act as denotations of speech units and is based on the system values of nominative signs that make up the dictionary of this language. On the basis of the meanings that a word sign has in the language

system, a certain understanding occurs, the representation of the corresponding referent in one way or another in a particular message[7].

A statement is a unit of speech. The statement is pragmatic, aimed at communication. The statement is related to the situation. The analysis of the pragmatic component is carried out in the utterance, with direct reference to the context, situation, and background knowledge of the speakers[8]. The statement is situational. The statement is variable - the same situation can be expressed in different ways.

We analyzed the following statements. The intent of the speaker in this statement is in gratitude. The verb *қуан-* takes the pragmatic component gratitude, reinforced with the words *жақсылығың құдайдан қайтсын:*

" - Есіктерінің алдын таудай қар басып қалыпты. Бір кісі өтерліктей етіп жырып өттім, әуелі есікті аршыдым. Басқасын кейін реттермін. Мана, бозала таңнан тұрып едім...

- *Жақсылығың құдайдан қайтсын, Атам баласы, - деді Күмісжан. Қуанғанынан жылапжіберді*" (О-1).

The verb *масаттан-* takes in the context the pragmatic component pride:

"- Рас, Зейнегүл, шынында да. Жұманың аузының салулығына таңданып тұрмыз. Оның сүйгендерінің бәрі сұлу, - деді Ақтай.

... "Жұманың сүйгендерінің бәрі сұлу" деген сөзге Зейнегүл едәуір *масаттанып* қалды" (М-1).

"...Анау Рысбектің Тәшкеннен оқу бітіріп келген баласының әйелі ... ой бүй, шешей-ау, несін айтасың, мына келіннің тырнағынада тұрмайды. Мұрны біздей, көзі тұздай..." – деп. пыш-пыш сөйлесіп жатқандарын құлағым шалып қалды.

Иә, менің женеше майтса айтқандай көрікті еді. Әлгі әйелдердің сөзіне мен іштей *масаттандым*" (И-9).

In the following context the verb *jubeln* takes the pragmatic component *emotion*:

"...Einmal war er mit Großvater am Branderburgen Tor, und Adolf Hitler fuhr Unter den Linden vorbei. Die Menschen schrien und winkten. Auch er wollte schreien und *jubeln*, und er wollte das schwarze Auto sehen, mit dem der Führer immer fährt und Deutschland groß und stark macht. Doch Großvater zog ihn zurück und starre finster in die Rücken der schreienden Menschen" (G-19).

In the next context the intent of the speaker is expressed implicitly. The intent of the speaker is that he doesn't want to hire Herstwood. *To be glad* in this statement takes the pragmatic component: *courtesy*.

"...Hurstwood did not please him at all. He had more of an air than his employers.

"Well" he said in answer, "We'd *be glad* to consider your application. We shan't decide for a few days yet. Suppose you send us your references" (D -22).

The Conclusion. The analysis of the process of verb functioning with the meaning 'to be glad' in dynamic communicative context allowed us to define the pragmatic components in their meanings. Words, acting as constituents of the statement, express the sides of the situation, while identifying pragmatic components. The intent of speakers in Kazakh, Russian, English, and German can be expressed explicitly or implicitly. The pragmatic component in the meaning of words is manifested only on the basis of functional-semantic, intentional analysis, taking into account pragmatic characteristics.

Список использованной литературы

1. Колшанский Г.В. Соотношение субъективных и объективных факторов в языке. - М.: Наука, 1975. – 231 с.
2. Стернин И.А. Лексическое значение слова в речи. - Воронеж: Изд. Воронеж. ун-та, 1985. – 112 с.
3. Шендельс Е.И. Многозначность и синонимия в грамматике (на материале глагольных форм современного немецкого языка). - М., 1970.
4. Кобозева И.М. Лингвистическая семантика. –М.: Эдиториал УРСС. 2000.- 350 с.
5. Моррис Ч. Основание теории знаков // Семиотика / Под ред. Ю.С.Степанова. - М., 1983. - С. 37-89.
6. Пирс Ч. Символы, сигналы, шумы.- М., 1967. - 334 с.
7. Уфимцева А.А. Семантический аспект языковых знаков // Принципы и методы семантических исследований. – М.: Наука, 1976. – С. 31-46.
8. Сулейменова З.Е. Семантика и прагматика глаголов со значением 'радоваться'.-Актобе, 2019.-176 с.

ҒТАМР 17.01.07

АКАДЕМИК АХМЕТ ЖҰБАНОВТЫҢ «ЗАМАНА БҰЛБҰЛДАРЫ» ЕҢБЕГІНДЕГІ ӘДЕБИЕТТАНУДЫҢ ӨЗЕКТІ МӘСЕЛЕЛЕРІ

Ә.Ж. ҰЛЫҚПАНОВА

Қ. Жұбанов атындағы Ақтөбе өңірлік мемлекеттік университеті, Ақтөбе, Қазақстан

Андатпа. Мақалада академик, өнертану ғылымдарының докторы, профессор Ахмет Қуанұлы Жұбановтың «Замана бұлбұлдары» еңбегіндегі әдебиеттану аспектілері қарастырылып, зерттелу нысанасына алынады. Мақалада ел тарихында алтын әріптерімен аты жазылып, халық жүрегінен орын алған талантты